

Η ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ ΜΕ ΤΗΝ ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΜΠΡΕΝΤΑΝΟ

"Όπως θα ξέρετε κι' από άλλες σελίδες ποζούμε δημοσιεύσει για τις αισθηματικές περιπέτειες του Γκαίτε. Ένας απ' τους πιο φλογερούς, μα και άγχιους έρωτας του Μεγάλου Γερμανού συγγραφέως ήταν εκείνος π' άναψε στην καρδιά του ή Μπεττίνα Μπρεντάνο. Ο Γκαίτε αγάπησε την εικοσαετίδα αυτή νέα όταν ήταν περί ξηρατιάς... Μα κι' αυτή τον αγάπησε τρελλά, τον αγάπησε ή άληθην πάθος.

Και μετά τον θάνατο του Γκαίτε, ή Μπεττίνα εξακολούθησε να τον γράφει σαν να ήταν ζωντανός.

Η γυναίκα αυτή που τις ένενεψε με τόσο δυνατή αγάπη ή μεγάλος Γερμανός ποιητής, ήταν κόρη ενός τραπεζίτη της Φραγκφούρτης. Παντρεμένη ή έταν Γερμανό συγγραφέα, τον Άαμντ Άλμνι, γνώρισε τον Γκαίτε, μα δεν είχε παρά ψυχικές και πνευματικές σχέσεις μαζί του. Υπήρξε ποιητή σίξωτος και έντιμη σιμένη μητέρα.

Μετά τον θάνατο του ποιητού ή Μπεττίνα έξεδωσε τα γράμματα που είχαν ανταλλάξει, μα ν' άνεγερθη, καθώς έλεγε, με τα κέρδη του βιβλίου, ανημέιο στον ποιητή. Το ανημέιο αυτό, όστόσο, άγχαστο γιατί, δεν άνηγέρθη ποτέ.

Να τώρα αφηκό από τα έπιφροα έρωτικα γράμματα των δυο πλατωνικών ερωτών :

Ο Γκαίτε στη Μπεττίνα.

"Θα ήθελα να τραφώμουν κάθε μέρα με την αγάπη σου. Η μέρες αυτές θα ήσαν ή ώμορφότερες της ζωής μου και θα ήθελα να μην τελειώνουν ποτέ... μα ποτέ !..."

Η Μπεττίνα στον Γκαίτε.

"Τις σκέψεις που ή αγάπη σου μου έμεινει, τις φλογερές λαχτάρες που μου έφυτν, μόνο με τ' άνηθ των άγχιων μουρώ να τις παρομοιάσω. Άναιχουν, δίχως να τό αισθάνονται, τα χουστό τους μάτια και χαμογελούν μια στιγμή του γλυκού ουρανού. Τ' άστρα που χορεύουν γύρω απ' τό φεγγάρι, λαμπούν άπάνωθε τους, και σταλαζουν μια νύαχη φωτεινή, στα άνηθ αυτά ποιή τρέμουν φοροτιμένα όροσοσταλίδες.

"Κι' εσύ, άγαπημένε μου, είσαι σαν τό φεγγάρι" οι παλμοί σου οι πιο κορυφο χορεύουν δένερωά μου. Κι' ή σκέψεις μου, όμοιες με λουλούδα του κάμπου, κοίτονται κάτω στην πεδιάδα. Σκοτεινιάζουν μπροστά σου, ή ψυχή μου τρέμει, και όλοι μου οι στοχασμοί άποκοιμούνται γλυκά κάτω από τόν ουρανό του πνευματός σου, τον γεμάτο άστέρια..."

Η Μπεττίνα στον Γκαίτε.

"Όνειρενόμουν πως ταξίδευα στις όχθες του Ρήνου, άναμεσα στους καλαμιώνες. Κι' εκεί όπου τα νερά εινε πιο βαθιά, τό δαχτυλιό που μουδώνικες μουπέσε ξαφνικά απ' τό δαχτυλό μου μες σ' ένα άνοιγμα μαύρων βράχων. Τό είδα να κατεβαίνη ως τόν βυθό. Μου ήρθε να φωνάξω βοήθεια! Μα όταν ξύπνησα τό πρωί, τί χαρά μου, τό δαχτυλιό τό ξαναούρα στο δαχτυλό μου !..."

"Προφήτη, εξήγησέ μου τό όνειρό μου αυτό... Κακό αν εινε, άποτέρεψέ το. Μην τό άφήσεις να πληγώση την αγάπη μας. Ουμήσον όλες τις γλυκές σιγμές που περάσαμε ό ένας στο πλευρό του άλλου, πλημμυρισμένοι από μια έπιρογήνη έντυχία !..."

Ο Γκαίτε στη Μπεττίνα.

"Πολλές φορές άναρωτιέμαι και δεν μπορώ να καταλάβω πως κι' ένας άλλος μπορεί να σ' άγαπά, πως τόια και σ' άγαπά, ενώ ή δική μου αγάπη για σένα εινε τόσο βαθιά, τόσο μεγάλη, τόσο άποκλειστική, ενώ δεν γνωρίζω, δεν αισθάνομαι, δεν βλέπω με τα μάτια της ψυχής μου παρα μονάχα εσένα! Ναι, δεν πρέπει να χτυπή ή καρδιά σου για κανέναν άλλο. Μονά-

χα εγώ κι' εσύ και κανένας άλλος..."

Ο Γκαίτε στη Μπεττίνα.

"Α, πός τό αίμα μου άναταράζεται μέσα στις φλέβες μου, όταν τα χέρια μου έγγισουν τυχαίως τα χέρια σου, όταν σε κοιώθω να με σιμώνης, και να μου χαμογελάς με τό γλυκό σου χαμόγελο !

"Και μόνον που με κοιτάξεις νοιώθω να πλέω σε ώκεανούς έντυχίας. Στα μάτια σου καθρεφτίζεται ή ψυχή σου, γεμάτη άγνόητα, καλοσύνη, αγάπη ! Όταν τό δαχτυλό μου έγγισουν τό δαχτυλό σου, τό τραβώ γλήγορα, σαν ναχαν άγγίξει τη φωτιά, ζαλιζομαι, ή ματιά μου θολώνει. Ω, αν ήξερες όταν σε πρωογνώρισα, πόση ήταν ή έντυχία μου, σαν να έπραματοποιούντο μονομάς τα πιο γλυκά όνειρά μου !... Ω, μείνε για πάντα, έτσι καθώς είσαι και καθώς σε γνώρισα, άγαπημένη μου, άγνη, τρυφερή, καλή, άγία !..."

Ο Γκαίτε στη Μπεττίνα.

"Η άγνη και άπονήρευτη ψυχή σου δεν σ' άφίνει να κοιώσης πόσο με βασανίζουν τα άθώα παιχνίδια που κάνεις μαζί μου ! Όταν κάποτε μιλώντας, μου πιάνεις τό χέρι και έπειτα στη θέρμη της όμιλίας, φέρνεις τό πρόσωπό σου πολύ κοντά τό δικό μου, τόσο που πίνω, σουφώ, την γλυκεύ σου άνάσα, μου φαιίνεται πως θα σωριαστό κάτω απ' την ένχαρίσηση, σαν χτυπημένος από κερανό !..."

"Είσαι ιερή για μένα, άγαπημένη μου, κάθε λαχτάρα μέσα μου σωπναινε όταν βρισκομαι μπροστά σου. Όλη μου ή ψυχή άναταράζεται και πότε πάλιν γαληνεύει σαν από μια παράξενη, μυστηριώδη δύναμη. Έχεις έναν έντελώς ιδιαιτερο τρόπο να παίξεις πάνω. Παίζεις με μίαν άπλόητητα που χύνει στο πρόσωπό σου μίαν έκφραση άγγελική. Μόλις ή πρώτες νότες ηρθίζουν κάτω από τό δαχτυλό σου, όλοι μου οι πόνοι, όλοι μου οι καύμοι διαλύονται..."

Ο Γκαίτε

Η Μπεττίνα στον Γκαίτε.

"Θα τόν δώ, πάλιν σήμερα ; λέω ξυπνώνοντας και κοιτάζοντας μαγευμένη τόν ήλιο που προβάλλει σ' όλη τη δόξα του. Θα τόν δώ ! Αυτό μου φθάνει, και τίποτε άλλο δεν εύχομαι για όλη τη μέρα, άγαπημένε μου ! Όλα, όλα άπορροφώνται στη σκέψη αυτή :

"Θα τόν δώ !..."

Ο Γκαίτε στη Μπεττίνα.

"Ω πόσο μικρά εινε τα δικά μου ξυπνήματα, άγαπημένη μου ! Τού κάκου, ξυπνώντας τό πρωί, και μισοθυσιμένος ακόμη στην πυκνή νύαχη μου προς εσένα ! Τού κάκου, την νύαχη σ' άναχέτο στο κρεβάτι μου, όταν ξυπνώ έξαφνα από ένα γλυκό και άθώο όνειρο όπου σ' έβλεπα καθισμένη στον κάμπο κοντά μου, έχοντας τραφερά άφημένα τα χέρια σου στα χέρια μου και άρνιωντάς με να σε γεμίζω με γίλια πύρινα χάδια και φιλία ! Άλλοίμονο, ξεγελασμένος απ' τό μαγικό όνειρό μου, άνοιγο τα χέρια μου, κάνω να σ' άγκαλιάσω... και έξαφνα, τότε, ξυπνώ !..."

"Ραγίζεται ή καρδιά μου, ένα ποτάμι δάκρυα λούζει τό πρόσωπό μου. Και τίποτε δεν μπορεί να με παρηγορήση από τη σκέψη, ότι είσαι μακρό μου !"

Η Μπεττίνα στον Γκαίτε.

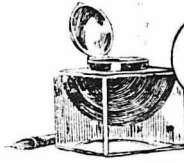
"Κάποτε λέω στον έαυτό μου : Άστυχοιμένε, μήπως είσαι τρελλάς, μήπως ξεγελιέσαι και νομίζεις ότι εινε αγάπη κάτι που δεν εινε παρά μόνον στοργή και τρυφερότης ; Τι περιμένεις απ' την τρελλή και άτελειότητα αυτή αγάπη ;... Όλες μου ή ευχές, όλες μου ή προσευχές, όλες μου ή λαχτάρες εινε για σένα. Ό το υός μου μια μόνη εικόνα μου ζωογραφίζει, την δική σου, και ό,τι βλέπω, ό,τι υπάκουε δλόγημά μου τό σχετιζώ με σένα. Όταν έχω περάσει λίγες ώρες κοντά σου, όταν έχω μεθύσει από τό

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

Τοῦ Κόμητος ΓΚΙΟΥΖΕΠΕ ΠΕΚΚΙΟ

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΑΡ ΤΟΥ 1825

Ἡ φρουρά τῆς Ὑδρας. Ὁ Βληχῆς. Πῶς ἐκδικεῦνται οἱ Ὑδραῖοι. Ἡ γενναϊότης των. Ὅπου ἐμφανίζεται μιὰ Αὐστριακὴ φρεγάτα. Τὰ Ὑδραϊσπεῦλα ἐν συναγερμῷ. Ἡ ἀφίξις τοῦ Ἀμιλτων. Ἡ ἀναχώρησις. Ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἐρημίτη καλοῦρη. Τὸ βραδυνὸν γεῦμα. Πρὸς τὴν Αἴγινα. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΙΔ'.

Κάθε χρόνο, ἐφόσον ὁ τουρκικὸς στόλος βρίσκεται σὲ θαλασσοπορεία, ἡ Ὑδρα συντηρεῖ φρουρὰ ἀπὸ τρεῖς χιλιᾶδες ἄνδρες. Ἐπομένως διαθέτει τρία μῆσα ὑπερασπίσεως: Πρῶτον τὸ στόλο της, δεύτερον τὴ θῆσι της μῆσα οἱ σινοὶ πορθμῷ τοῦ εἰσέει τις κινήσεις τῶν πορτοζαίων, καὶ τρίτον τὴ φρουρὰ της, ἡ ὁποία συνίσταται συνήθως ἀπὸ Ρωμιολίστες στρατιώτες.

Στὸν Βληχὸ μισοὶ νὰ κινή κανεὶς ἔξωχο περίπατο κατὰ τὴ δῦα τοῦ ἡλίου. Ἄτ' τὸ μέρος ἐκεῖνο περνᾷ ἕνας ὄμοιος χεῖμαρρος ποῦ ἐκβάλλει στὴ θάλασσα. Ἐδῶ κ' ἔχει, μῆσα στὸς βράχους, βλάτει κανεὶς διάφορα δέντρα, ἔληρες, φραγκοσταφές, πορτοκαλιές, καθὼς καὶ σκόρπια ἔξωχια σπατάλια ποῦ ἀνήκουν σὲ πλοιάρχους ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον.

Στὸν Βληχὸ ἰσχύουν δύο ἐκκληράκια, μῆσα στὰ ὁποῖα βρίσκεται διαρκῶς ἀπὸ μιὰ ἀναμμένη καντήλα. Ἐκεῖ συνηθίζουν νὰ προ-

τικέ πράξεις καὶ ἀποσπύθικε, χωρὶς νὰ κινή τίποτε περισσότερο.

Τὴν ἀγανάκτησι ὅπως ποῦ ἀποξένησε στοὺς Ὑδραῖους ἡ ἀπέλευρα αὐτῆ τῶν Αὐστριακῶν, τὴν διεδέχθη σὲ λίγο ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐθυμία, γιὰτὶ ἔξω ἀπὸ τὸ νησι ἀγκυροβόλησε ἡ Ἀγγλικὴ φρεγάτα «Cambriennes». Ὅλοι οἱ νέοι τῆς Ὑδρας κατελήφθησαν ἀμέσως ἀπὸ ἀντιμονομασία θέλοντας νὰ μεταβῶν καὶ νὰ προσφέρουν τὴ σέβη τους στὸν κυβερνήτη Ἀμιλτων, τὸν ἀγαθὸ καὶ γενναῖο φίλο τοῦ φιλιτάτου μου ναυάρχου Μισοῦλη.

Πέρασα μιὰ διὰβόληρη μῆρα ἀπάνω στὴν Ἀγγλικὴ φρεγάτα μὲ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς νέους αὐτοὺς Ὑδραῖους ποῦ ἀντάλλαζαν ἐγκάρδιες φιλοφρονήσεις μὲ τοὺς Ἀγγλοὺς ναῦτες καὶ τοὺς ἔδειξαν ἀδελφικὴ σχεδὸν ἐμπιστοσύνη. ***

Ἐφραγα ἀπὸ τὴν Ὑδρα μὲ λύπη μου. Ἡ φοιρὰ αὐτῆ τῶν ἀτρομητῶν θαλασσιανῶν, ποῦ τὴν ἀπειλοῦσε διαρκῶς ἡ ἰδία τύχη μὲ τὴ Χίο καὶ τὰ Ψαρά, μὴ ἐντέννευσε ἕνα θλιβερὸ καὶ βαθὺ ἐνδιαφέρον.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἀνεξαρτησία, ὅπως περιγράφεται κάτω ἀπ' τὸν Πλάτωνα, ζωογονεῖ ἐκεῖ πέτρα τὰ πάντα: τίς ἔρημιές, τὰ βουνά, τίς ορηλιές.

Ἀπέναντι τῆς νήσου Ὑδρας, στὴν κορυφὴ ἐνὸς ὑψηλοῦ βράχου, ἰσχύει ἕνα ἐκκληράκι ποῦ τὸ σκεπάζει ἐν μέρει μὲ τὰ κλαδιά τῆς μιᾶς ἑλιάς.

Τὴν ὥρα ποῦ περνοῦσαμε ἀπὸ κεῖ, κάτω ἀπ' τὸ δέντρο καθόταν ἕνας καλῶγερος, ὁ ὁμόμοιος φύλακας τοῦ μέρους ἐκεῖνου. Ἐνας ἀπ' τοὺς ἐπιβάτες τοῦ πλοίου μας τὸν

ἐζαμῶσε καὶ τοῦ ζήτησε νὰ κατενοδῶσῃ μὲ τίς εἰχῆς τὸν τὰ ζεῖδι μας.

Τότε ἀκούσαμε τὸν ἀγαθὸ ἔρημίτη ν' ἀποκρίνεται: — Ὅρα καλὴ! Ὅα προσέχονται καὶ γὰρ σὰς καὶ γὰρ τὴν Πατρίδα!...

Μεταξὺ τῆς νήσου Μοδίου καὶ τοῦ Πόρου συναντήσαμε ἕνα Ψαριανὸ καταδρομικὸ, ποῦ προχωροῦσε ἀγὰ καὶ ριμουκλοῦσε δύο πλοῖα Αὐστριακά, τὰ ὁποῖα εἶχε συλλάβει στὴν εἴσοδο τοῦ Ἑλληροπόντου.

Τὸ καταδρομικὸ αὐτὸ μᾶς ἀνήγγειλε ὅτι ὁ Τουρκικὸς στόλος ἐτοιμαζόταν νὰ βγῆ πολὺ γρήγορα ἀπ' τὰ στενά.

Στὸ μεταξὺ ὁ ἥλιος εἶχε δώσει, ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσει καὶ ἡ θάλασσα εἶχε γίνει ἠρεμὴ καὶ λαμπρὴ σὺν καθρέφτης.

Οἱ Ὑδραῖοι ναῦτες ἔχουν μιὰ παρομῖα ποῦ συμβοῦλεῖ νὰ τρώη κανεὶς μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας πῶν νυχτόσει. Καθίνας μας λοιπὸν ἐβγάλε τίς προμήθειές του, τίς βάλανε ἄδες μὰζὺ καὶ σφόφανα μὲ τὰ ἐπικρατοῦντα νησιώτικα ἔθιμα δευνήσαμε χωρὶς καμμιὰ διάκρισι τάξεως καὶ βιαιῶ.

Ὅταν προχώρησε ἡ νύχτα, κοιμηθῆκαμε στὸ κατὰστρομα βαυκαλιζόμενοι ἀπὸ τὴν κίνησι τοῦ πλοίου κ' ἀπὸ τὸ γλυκὸ φλοῖσο τῶν ἀρῶν.

Μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου εἴμαστε κοντὰ στὴν Αἴγινα. Ἡ ἀκτὴ ποῦ βλέπαμε ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἐλάτια, χορᾶφια, καὶ πλοῦσια λιβάδια.

Ὅλα αὐτὰ μοῦ προξένησαν τέτοια ἐντύπωση, ὥστε εὐχόμενον νὰ μᾶς σιμῆθι κάτι τί ἔκτακτο γιὰ νὰ διακόψουμε προσωρινὰ τὸ ταξεῖδι.

Ἡ εὐχὴ μου εἰσακούσθηκε, γιὰτὶ ἐντομεταξὺ ἐπεκράτησε πλήρης νηνεμία. Ἀποδιβεσθήκαμε λοιπὸν στὴν ἀκτὴ γιὰ νὰ περιμείνουμε κατάλληλο ἄνεμο πρὸς ἀναχώρησι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

βταν ὁ Ὑδραϊκὸς στόλος ἔανοίγεται στὸ πέλαγος γιὰ νὰ ἐπαέση κατὰ τῶν Τούρκων. Πρὸς αὐτὰ ἐπίσης στρέφουν τὰ βλέμματά τους οἱ θαλασσοπόροι, βταν πλείον πλάι στὶς ἀερογαλιές, καὶ τοὺς στέλλουν τὸ γλυκὸ τους ἀποχαιρετισμῷ.

Κατηγοροῦν συνήθως τοὺς Ὑδραῖους ὡς ἀμορφώτους καὶ ἀγχοῖους. Ἀδυνατὸ νὰ ἀναλάβω τὴν ὑπερασπίσι τους, γιὰτὶ ἔτυχε νὰ ἰδῶ μὲ τὰ μάτια μου μιὰ σπη-νὴ μίσους καὶ ἐκδικήσεως. Πρὸ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν κάποιος Ὑδραῖος ἐδολοφόνησε ἕναν ἄλλον. Σέρετες ποῖ ἦταν ἡ τιμωρία τοῦ φονέου; Οἱ φίλοι τοῦ σκοτωμένου κατέσκαψαν δύο ἀνευρέσιμους τοῦ δόρατος καὶ ἐκρομαῖσαν τὸ σπῆτι του, ἀπ' τὸ ὅποιο σήμερα δὲν σώζονται παρὰ μερικὰ θιβερά ἐρεῖνια. Ἡ ὄρη τῶν ἐκδικητῶν ἔεσασε, ὅπως βλέπετε, ἀπάνω στὰ ἀρχαία!...

Παρ' ὅλα ταῦτα ὁ κάποιος τῆς Ὑδρας εἶνε γενναῖος καὶ δὲν τὰ γάνονε ἐπὶ. Ἡ φραγκομῖα κ' ἡ ἀνδρεία τους μοῦρεῖ νὰ φανῆ ἀπ' τὸ ἀκόλουθο γεγονός.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 25 Μαρτίου ἀκούσθηκε ἀπὸ μακρὰ κρότος κανονίων καὶ ἀρχισὰν νὰ ροστοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ζητώντας νὰ μάθουν τὴν αἰτία.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγο μαθεῖνικε ὅτι μιὰ Αὐστριακὴ φρεγάτα εἶχε ἐμφανιστεῖ μερσὰ τὸν νησι καὶ ἀπαυτοὺς νὰ πᾶρη πίσω ἕνα πλοῖο Αὐστριακὸ ποῦ τὴν εἶχαν συλλάβει καὶ ὀδηγήσει στὸ λιμάνι τους οἱ Ὑδραῖοι.

Ὁ κυβερνήτης τῆς φρεγάτας ἔκρινε σκόλιμο νὰ συνοδεύη τὴν αἰτήσι του μὲ μερικὸς κανονιοβολισμοὺς. Οἱ Ὑδραῖοι ταραχτήσαν φυσικὰ καὶ φοβηθῆσαν μήπως τὸ ἔγχρικό πλοῖο τοὺς ζητήσῃ καὶ δύο ἄλλα αὐτοκρατορικὰ σκάφη ποῦ εἶχαν συλλάβει πρὸ ἡμερῶν.

Ὅτισσο οἱ Ὑδραῖοι προβοηθῆται τοποθετήθηκαν στὶς θέσεις των, οἱ ναῦτες ἔδομασαν ἕνα πλοῖο καὶ ὅλα τὰ πηληράκια τοῦ νησιῦ ἄρχισαν νὰ φλέγονται ἀπ' τὴν ἐπιθυμία νὰ χαρτεῖσιν μὲ μερικὲς κανονίες τοὺς συμμάχους ἐκείνους τῶν Τούρκων.

Ἄλλὰ ἡ Αὐστριακὴ φρεγάτα ἀρξέσθηκε σὲ μερικὲς περσ-

πρόσωπό σου, ἀπὸ τὴν ἄρρητη γλύκα τῶν ματιῶν σου καὶ τῆς φωνῆς σου, σιγά-σιγά ἕνας πέλλος λῆς καὶ σκεπάζει τὰ μάτια μου, πάνω ν' ἀνοῖνον, νοιώθω ἕνα χέρι κακοῦρου νὰ μ' ἀδράχη ἀπ' τὸν λαμό, ἡ καρδιά μου χτυπᾷ γρήγορα, καταβάλλω τρομερῆς προσπάθειες γιὰ ν' ἀναπνεύσω τὸν ἀέρα ποῦ λῆς καὶ θὰ μοῦ λείψω, μὰ ἡ ταραχὴ τῶν αισθησῶν μου ὅλο καὶ μεγαλώνει... Ἀλήθεια, γλυκεῖά μου ἀγαπημένη, τίς ὄρες αὐτῆς δὲν ξέρω ἂν εἶμαι πεθαμένος ἢ ζωντανός!

Ἐτέτοια μαρτυρία ἔχει ἡ ἀγάπη μου, μὰ τὰ μαρτυρία αὐτὰ δὲν θὰ ε' ἀντιλάσσω μὲ τίς μεγαλεῖτερες ἐντυχιές. Τόσο μοῦ εἶνε ἀγαπητὰ!... Γιατὶ σ' ἀγαπᾷ... σ' ἀγαπᾷ!...

